

AMOR AL CICLISME

Hi havia una vegada un nen que es deia Nil. Tenia deu anys. En Nil era molt feliç gràcies a uns pares que l'estimaven molt i perquè li encantava fer esport. Al Nil el que més li agradava del món era el ciclisme i, a més a més, era molt bo practicant-lo. El problema era que els seus pares no tenien prou diners per a poder comprar-li tot allò que necessitava perquè guanyaven molt poc.

En Nil volia fer ciclisme de muntanya, però ell vivia a la ciutat. El seu somni era poder viure a la muntanya, però de moment no era possible, així que va decidir practicar el ciclisme de carretera. Als seus pares l'afició del Nil pel ciclisme no els hi agradava per dos motius. El primer, perquè en el ciclisme de carretera hi ha més accidents i, el segon, perquè el ciclisme és un esport molt car. Un expert com en Nil ja sabia que les bicicletes de carretera eren més cares que les de muntanya.

Al començament, els pares del Nil l'acompanyaven als entrenaments perquè ell queia de la bicicleta sovint, ja que no estava prou acostumat a pedalar fort. Quan es va fer més gran, els seus pares li van poder comprar una bicicleta de carretera, però al fill no li va fer gaire il·lusió perquè ell volia una bicicleta més bona. Tot i així, els va agrair molt el regal perquè sabia que per a ells havia suposat un gran esforç econòmic.

Així que va decidir anar estalviant i quan tingués prou diners, comprar-se una bicicleta més bona. Quan per fi ho va aconseguir, es va preparar molt, entrenant durament cada dia de la setmana. Finalment va poder competir a la París-Roubaix, una cursa ciclista en ruta francesa coneguda com "la clàssica de les clàssiques" per la seva gran importància i duresa.

En Nil estava molt emocionat per competir en una de les curses més importants del món. Els seus pares també estaven molt contents. En donar la sortida, el Nil ja es va situar en primera posició. El primer port de muntanya era de 800 metres, el segon de 1000 i encara faltaven 100 quilòmetres perquè s'acabés la cursa.

La cursa anava seguint sense caigudes, però quan faltaven cinc quilòmetres per a l'arribada, un espectador va empenyar al Nil i el va fer caure a terra. En Nil es va aixecar molt de pressa i, tot i aquest contratemps, va acabar guanyant la cursa.

Després de la victòria li van fer un massatge. La fisioterapeuta li va dir que havia d'anar al metge pel cop tan fort que havia tingut. Ell no volia anar-hi perquè creia que això d'anar al metge era una ximpleria. Però, finalment, va decidir fer cas de la recomanació. El doctor, després de fer-li moltes proves, li va dir que no podria

practicar mai més el ciclisme a conseqüència de la caiguda, ja que tenia un trencament molt greu al genoll. En Nil es va posar a plorar al saber la notícia perquè era el pitjor que li podia passar. Trist i abatut, va trucar als seus pares perquè el vinguessin a recollir a l'hospital.

En Nil durant molt de temps va estar decaigut. El metge en veure'l tan deprimat va aconsellar-li que practiqués ciclisme adaptat, que és la modalitat per a les persones amb alguna discapacitat. Al Nil li va semblar una bona idea i es va comprar una bicicleta especial, tot i que era el triple de cara que les bicicletes normals. En Nil a partir de llavors va tornar a ser molt feliç i va guanyar totes les curses que us pugueu imaginar.

A dia d'avui, el Nil continua sent molt feliç i entrena sense descans per tal de millorar. La gent l'admira molt, ja que és un bon exemple per a la societat. En Nil representa com ningú altre l'esperit de superació i l'amor a l'esport.

Entre un gat i un gos, aquest conte ja s'ha fos